

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8SŽ/1/2012                     |
| Identifikačné číslo spisu: | 9012010005                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 21.02.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jaroslava Fúrová         |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:9012010005.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci navrhovateľky: MARKÍZA - SLOVAKIA, spol. s r.o., Bratislavská 1/a, Bratislava, IČO: 31 444 873, zast. spoločnosťou ADVOKÁT ZLÁMALOVÁ ZUZANA, s.r.o., Trnavská 11, Bratislava, IČO: 36 857 769, v mene ktorej koná Mgr. Zuzana Zlámalová, advokátka, proti odporkyni: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/106/2011 zo dňa 23. novembra 2011, konajúc o opravnom prostriedku podanom navrhovateľkou, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/106/2011 zo dňa 23. novembra 2011 zrušuje podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p. a vec jej v r a c i a na ďalšie konanie.

Odporkyňa je povinná zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania vo výške 489,06 €, na účet jej právnej zástupkyne vedený vo B., číslo účtu: XXXXXXXXXXX/XXXX, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

### Odôvodnenie

Rozhodnutím č. RP/106/2011 zo dňa 23. novembra 2011 odporkyňa rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 19 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) tým, že na televíznej programovej službe TV MARKÍZA dňa 28. mája 2011 o cca 19:00 hod, odvysielala program Televízne noviny, v rámci ktorého odvysielala príspevok s názvom Pochybnosti o útulku, informujúci o útulku zvierat v meste Bratislava, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti riaditeľky útulku, za čo navrhovateľke uložila pokutu vo výške 6000 €.

V dôvodoch napadnutého rozhodnutia odporkyňa uviedla, že osoba, do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd ktorej bolo zasiahnuté, nemusí byť nevyhnutne identifikovateľná pre všetkých recipientov (napr. prostredníctvom mena a priezviska), negatívne dôsledky zásahu do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd, konkrétne právo na ochranu dobrého mena a dobrej povesti, sa

najintenzívnejšie prejavujú práve v širšom okolí fyzickej osoby. V príspevku odznel názov obce, v ktorej sa útulok nachádza, odznela taktiež informácia, že dotknutá osoba je riaditeľkou útulku. Vizualnú časť tvorili aj zábery dotknutej osoby, ktoré obsahovali tiež jej osobný prejav. Na základe všetkých skutočností, ktoré odzneli v príspevku vo verbálnej alebo vizuálnej forme, bola osoba, o ktorej príspevok informoval, jednoznačne identifikovateľná pre svoje širšie okolie.

K spôsobilosti informácií zasiahnuť dobré meno, dobrú povesť či súkromie, príspevok informoval aj o tom, že dotknutá osoba týra zvieratá v útulku tým, že ich necháva žiť vo výkaloch a nekrmi ich pravidelne a denne chodí opitá. Uvedené informácie boli nepochybne negatívne a vo vzťahu k riaditeľke zvieracieho útulku pôsobili difamačne. Tieto informácie neboli žiadnym spôsobom verifikovateľné, boli recipientovi sprostredkované bez akéhokoľvek potvrdenia alebo aspoň uvedenia relevantných zdrojov. Pokiaľ bola dotknutá osoba pre svoje okolie na základe odvysielaných informácií identifikovateľná a zverejnené informácie ju dehonestoovali alebo vykresľovali v negatívnom svetle, takéto informácie boli nepochybne spôsobilé negatívnym spôsobom ovplyvniť mienku okolia dotknutej osoby. Zverejnené negatívne informácie neboli ničím podložené a tiež neboli nijako overiteľné, z čoho prirodzene vyvstala pochybnosť o ich pravdivosti. Odvysielanie informácií, ktoré negatívne vykresľovali konkrétnu osobu bezpochyby bolo nežiaducou publicitou, ktorá zasiahla dobré meno a dobrú povesť tejto osoby. Verejný záujem na odvysielaní takýchto informácií spôsobom, akým boli odvysielané v predmetnom príspevku, nebol zrejmý. Sprostredkovanie uvedených informácií takýmto spôsobom zasiahlo do ľudskej dôstojnosti, dobrého mena a dobrej povesti riaditeľky útulku, pričom tento zásah bol zjavne neoprávnený.

K výške pokuty odporkyňa uviedla, že navrhovateľka bola už v minulosti za porušenie § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona sankcionovaná a nakoľko sa jednalo o zásah do jedného zo základných ľudských práv a slobôd, je možné uložiť pokutu už pri prvom porušení uvedeného ustanovenia. Jedná sa o jedno z najzávažnejších porušení Zákona, ktoré môže mať pre dotknutú osobu dlhodobé, nezvratné následky.

Proti predmetnému rozhodnutiu podala navrhovateľka v zákonnej lehote dňa 10. januára 2012 opravný prostriedok, v ktorom sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia vecí odporkyni na ďalšie konanie, alternatívne zníženia uloženej pokuty. V prípade úspechu žiadala priznať náhradu trov konania.

Namietala, že rozhodnutie bolo vydané na základe nesprávne posúdeného skutkového a právneho stavu, vo výrokovej časti je nepreskúmateľné a v časti týkajúcej sa uloženej sankcie je nepreskúmateľné a neodôvodnené.

Uviedla, že v odvysielanom príspevku nebola nikde osoba nazvaná vo výroku napadnutého rozhodnutia ako riaditeľka útulku, identifikovaná menom a priezviskom, z čoho by bolo nespochybniteľne zrejmé a pre širokú verejnosť jednoznačné, o akú osobu sa jedná, ako ani označením riaditeľka útulku, z čoho by bolo nespochybniteľné, že všetky skutočnosti uvádzané v príspevku o osobe nazvanej ako riaditeľka útulku sa týkajú osoby vystupujúcej príspevku, a to jednoznačne a overiteľne. Nie je možné vyvodzovať záver, že pokiaľ odporkyňa dospela na základe svojej úvahy k záveru, že osoba, ktorá v príspevku bez označenia menom alebo funkciou vystupovala, je riaditeľkou útulku, aj široká verejnosť túto skutočnosť vníma rovnako a nespochybniteľne. Tvrdenia odprezentované ako fakt, že táto konkrétna osoba je riaditeľkou útulku, považovala navrhovateľka za tendenčné a nepodložené. Konkrétna osoba nebola v príspevku nijakým ďalším spôsobom (okrem vizuálneho zobrazenia) presne označená, teda pre širšiu verejnosť nebola identifikovateľná prostredníctvom prvkov osobnostného charakteru; mohla byť identifikovateľná výlučne pre úzky okruh svojich blízkych alebo známych na základe vizuálneho zobrazenia.

Na uplatnenie práva na ochranu osobnosti je aktívne legitimovaná osoba, voči ktorej neoprávnený zásah smeruje alebo smeroval, z obsahu príspevku však nebolo zrejmé, kto má byť osobou, ktorej prislúcha nárok domáhať sa ochrany osobnostných práv. Pokiaľ nebolo možné z obsahu odvysielaného príspevku jasne, presvedčivo, bez akýchkoľvek pochybností určiť osobu, ktorej sa príspevok dotýkal, nie je možné, hoci aj reštriktívnym výkladom, určiť osobu aktívne legitimovanú na uplatnenie inštitútu ochrany osobnosti. Odvysielaný príspevok nebol spôsobilý zasiahnuť do práva na súkromie akejkoľvek osoby, nemohol spôsobiť neodôvodnenú spoločenskú difamáciu. Odvysielaním výroku v znení „...ona chodí denne opitá...“ neprišlo k spojeniu tohto výroku s osobou riaditeľky útulku jednoznačne a nespochybniteľne aj vzhľadom k tomu, že osoba riaditeľky útulku nebola nikde v príspevku riadne identifikovaná nezameniteľnými osobnostnými prvkami. Bez doloženia konkrétnych dôkazov, že k

zásahu do ľudskej dôstojnosti reálne mohlo prísť alebo prišlo, bez konkretizácie spôsobu, nebolo možné jednoznačne stanoviť, že došlo k porušeniu § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona.

Navrhovateľka tiež namietala, že odvysielaním konkrétnych častí príspevku týkajúcich sa týrania zvierat, nemohlo dôjsť k zásahu do osobnostných práv akejkoľvek osoby, keďže k všetkým týmto tvrdeniam bol odvysielaný protínázor. K zásahu do osobnostných práv môže dôjsť len v prípade odvysielania skutočností, ktoré takúto osobu dehonestujú, uvádzaním skutočností, ktoré nie sú pravdivé, sú pravdu skresľujúce, na ktoré táto osoba nemala možnosť reagovať a poskytnúť svoje stanovisko. Odvysielané skutočnosti boli len prezentovaním faktu, ktorý redaktorke tlmočil orgán obecnej správy - starostka príslušnej mestskej časti, pričom zástupcovi útulku bola poskytnutá možnosť sa ku všetkým obvineniam vyjadriť, čo bolo aj využité. Pokiaľ by sa dotknutá osoba cítila dotknutá vysielaním, na ochranu svojich osobnostných práv mala možnosť podať žalobu na ochranu osobnosti v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

Navrhovateľka ďalej uviedla, že pri kolízii práva na informácie s právom na ochranu osobnosti je potrebné skúmať intenzitu tvrdého porušenia so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv a ich ochrany. Je vecou predovšetkým súdov, aby s prihliadnutím na okolnosti každého prípadu zvážili, či jednému právu nebola daná bezdôvodne prednosť pred druhým. Relácia Televízne noviny je seriózna spravodajská relácia, ktorá poukazuje na závažné spoločenské problémy a využíva ústavné právo občanov na informácie. V snahe poskytnúť divákovi ucelený pohľad na vec vždy reaguje odpoveďami z rozličných uhlov pohľadu. Použitie identifikačných znakov bolo súladné so zákonnou spravodajskou licenciou, tieto boli použité na účely spravodajstva, v primeranom rozsahu a primeraným spôsobom, vo verejnom záujme.

Navrhovateľka namietala nedostatky výrokovej časti rozhodnutia, nakoľko táto neobsahovala presný, jednoznačný, pravdivý, nezameniteľný popis skutku, ktorým bola naplnená skutková podstata správneho deliktu. Absentuje popis spáchania alebo ďalších skutočností, na základe ktorých by daný správny delikt bol identifikovaný tak, aby bolo z popisu zrejmé, akým konaním, akými výrokmi bol spáchaný, pričom v tejto súvislosti poukazovala na obsah rozsudkov tunajšieho súdu, sp. zn. 2SŽ/21/2010 zo dňa 18. mája 2011, sp. zn. 8SŽ/18,22,23,24/2011 zo dňa 24. novembra 2011, sp. zn. 5SŽ/9/2009 zo dňa 22. septembra 2009, sp. zn. 6SŽ/4/2009 zo dňa 20. apríla 2010.

V súvislosti s uloženou pokutou namietala navrhovateľka jej neprimeranú výšku ako aj to, že nemala oporu vo vykonanom dokazovaní, nespĺňala funkciu výchovnú ani preventívnu, vzhľadom na predchádzajúce výšky uložených pokút za porušenie § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona nebola zrejماً kontinualita sankčného trestania. V napadnutom rozhodnutí absentovala logická opodstatnenosť a dostatočné dôvody udelenia takejto výšky sankcie. V tejto časti považovala navrhovateľka napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a zároveň poukázala na obsah rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 3SŽ/14/2008 zo dňa 24. apríla 2008.

K podanému opravnému prostriedku sa písomným podaním zo dňa 20. februára 2012 vyjadrila odporkyňa tak, že navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Uviedla, že z kontextu odvysielaných slovných a obrazových informácií nepochybne vyplývalo, že zobrazená osoba prezentujúca útulok, ktorej vyjadrenia boli v kontradikcii s tvrdeniami starostky mestskej časti Vrakuňa, je riaditeľkou predmetného zvieracieho útulku. Na základe všetkých odvysielaných skutočností bola osoba, o ktorej príspevok informoval, pre svoje širšie okolie jednoznačne identifikovateľná. Potenciálny okruh osôb, pre ktorý mohla byť dotknutá osoba identifikovateľná, bol dostatočne široký pre možný zásah do jej ľudskej dôstojnosti. Aplikáciou zákonom dovoleného správneho uváženia dospela k záveru, že odvysielané informácie mali difamujúci charakter vo vzťahu k osobnostnej sfére dotknutej ženy v takej miere, v akej to predpokladá § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona. Z uvedeného dôvodu bolo obmedzenie slobody prejavu navrhovateľky v podobe vyvedenia deliktuálnej zodpovednosti nevyhnutné v demokratickej spoločnosti, odôvodňovalo naliehavú potrebu a sledovalo legitímny cieľ, spočívajúci v ochrane individuálnych právom chránených záujmov chránenej osoby, a to ochrany práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti.

Odporkyňa ďalej uviedla, že jej konanie nie je podmienené návrhom osoby, ktorá mala byť na svojich právach poškodená, a teda ani tvrdeniami či dôkaznými prostriedkami takouto osobou poskytnutými. Rozhodujúcou je len skutočnosť, či bola osoba vo vysielaní na základe odvysielaných informácií pre recipienta identifikovateľná, či odvysielané informácie boli spôsobilé zasiahnuť jej dobré meno, dobrú

povešť alebo súkromie.

Pokiaľ navrhovateľka argumentovala, že do osobnostných práv môže dôjsť len v prípade odvysielania skutočností, ktoré nie sú pravdivé, sú pravdu skresľujúce, na ktoré táto osoba nemala možnosť reagovať a poskytnúť svoje stanovisko, odporkyňa uviedla, že vyjadrenie sa dotknutej osoby k zverejneným zvukovým či obrazovým informáciám, ktoré voči nej pôsobia difamačne, nemôže tento difamačný účinok v očiach verejnosti eliminovať. Pripustením argumentácie navrhovateľky by všeobecne bolo možné zverejniť akékoľvek negatívne či dehonestujúce informácie o konkrétnej osobe, pričom následným poskytnutím možnosti dotknutej osobe komentovať tieto informácie by bol nepochybne negatívny účinok týchto informácií na verejnosť eliminovaný, dotknutá osoba by nebola vnímaná negatívne. Zabezpečenie objektívnosti a nestrannosti vysielaného obsahu nemôže byť vyvinením z porušenia inej povinnosti stanovenej Zákomom. Skutočnosť, že príspevkom dotknutá žena nevyužila možnosť domáhať sa ochrany svojho práva súkromnoprávnou žalobou, ako aj to, že nebude iniciovať súdne či mimosúdne konanie v budúcnosti, je z hľadiska porušenia § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona bezpredmetné. Odvysielaným obsahom došlo k porušeniu § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona bez ohľadu na to, aké kroky podnikla resp. nepodnikla dotknutá osoba v súkromnoprávnej oblasti.

K nepreskúmateľnosti výroku napadnutého rozhodnutia odporkyňa uviedla, že vzhľadom na širokú formuláciu § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona je správnomu orgánu ponechaný priestor, aby v rámci správneho uváženia posúdil jednotlivé konania a osobitne vyhodnotil konkrétny skutkový stav s prihliadnutím na všetky okolnosti. Spôsob spracovania a obsah príspevku bol predmetom analýzy odporkyne, pričom táto analýza a z nej plynúce závery boli podrobne uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Vo výroku odporkyňa identifikovala príspevok odvysielaný v rámci programu Televízne noviny, uviedla čas odvysielania príspevku, ako aj to, že obsahom a spôsobom spracovania došlo k zásahu do základných ľudských práv v ňom zobrazenej ženy. Takto identifikovaný skutok nie je zameniteľný s iným, nakoľko v danom čase a dni vysielateľka odvysielala v rámci špecifikovaného programu len jeden príspevok s názvom Pochybnosti o útulku, bolo teda zrejmé, akým skutkom došlo k porušeniu zákona a nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom.

K výške uloženej sankcie odporkyňa uviedla, že pri jej určovaní vzala do úvahy všetky relevantné kritériá. Kontext, v ktorom boli uvedené informácie použité, spolu so spôsobom spracovania predmetného príspevku mohli spôsobiť dotknutej osobe spoločenskú difamáciu, čím došlo k zásahu do jej ľudskej dôstojnosti. Miera zodpovednosti spočívala v tom, že u právnickej osoby sa jedná o objektívnu zodpovednosť a v prípade programu Televízne noviny ide o program pripravený vopred, navrhovateľka teda mala možnosť prispôbiť obsah predmetného príspevku tak, aby nebol v rozpore s § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona. Navrhovateľka bola za porušenie predmetnej povinnosti sankcionovaná opakovane už v minulosti a mohla teda vedieť, že svojím konaním môže porušiť alebo ohroziť záujem chránený Zákomom. Sankcia bola uložená na dolnej hranici a v pomere k predchádzajúcim sankciám uloženým navrhovateľke za porušenie totožnej povinnosti nebola neprimerane vysoká ani nízka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 64 ods. 6 Zákona) napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na nariadenom pojednávaní dňa 21. februára 2013 dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec vrátiť odporkyni na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250l ods. 2 O. s. p., pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250q ods. 2 O. s. p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 245 ods. 2 O. s. p., pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250l ods. 2 O. s. p., ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa čl. 10 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zák. č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza LISTINA ZÁKLADNÝCH PRÁV A SLOBÔD ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky) má každý právo na zachovanie svojej ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy SR pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa čl. 26 ods. 1 Ústavy SR sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 4 Ústavy SR slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej v texte rozhodnutia len „Dohovor“) každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa čl. 10 ods. 2 Dohovoru výkon týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovania autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona programová služba a všetky jej zložky nesmú spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasahovať do ľudskej dôstojnosti a základných práv a slobôd iných.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne, ktorým bola navrhovateľke uložená sankcia vo výške 6000 € podľa § 64 ods. 1 písm. d/ Zákona za porušenie povinnosti podľa § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona na tom skutkovom základe, že na televíznej programovej službe TV MARKÍZA dňa 28. mája 2011 o cca 19:00 hod, odvysielala program Televízne noviny, v rámci ktorého odvysielala príspevok s názvom Pochybnosti o útulku, informujúci o útulku zvierat v meste Bratislava, ktorý spôsobom svojho spracovania a svojím obsahom zasiahol do ľudskej dôstojnosti riaditeľky útulku.

Navrhovateľka v rámci predmetného príspevku odvysielala skutkové tvrdenia prezentované starostkou

mestskej časti Vrakuňa, a to priamo odvysielaním vyjadrenia starostky ako aj prostredníctvom moderátora programu Televízne noviny a redaktorky príspevku. Rovnako však odvysielala aj reakciu na tieto tvrdenia osobou, ktorú bolo možné na základe informácií, ktoré v predmetnom príspevku odzneli, identifikovať ako riaditeľku útulku, ktorá reakcia bola skutkovým tvrdením vyvracajúcim tvrdenia týkajúce sa týrania zvierat. Tieto vyjadrenia boli dopĺňané obrazovými zábermi na zvieratá v útulku.

Každý konflikt vo vnútri systému základných práv a slobôd (resp. ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách) je potrebné riešiť prostredníctvom zásady ich spravodlivej rovnováhy (napr. PL. ÚS 22/06, m. m. PL. ÚS 6/04, III. ÚS 34/07). Všetky základné práva a slobody sa chránia len v takej miere a rozsahu, kým uplatnením jedného práva alebo slobody nedôjde k neprimeranému obmedzeniu či dokonca popretiu iného práva alebo slobody (napr. PL. ÚS 7/96). Z čl. 26 ods. 4 ústavy vyplýva, že medzi ústavou dovolené dôvody obmedzenia slobody prejavu patrí aj ochrana práv a slobôd iných.

Je zřejmé, že obmedzenie slobody prejavu v § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona predstavuje nevyhnutné opatrenie v zmysle čl. 26 ods. 4 Ústavy SR sledujúce ochranu práv a slobôd iných. Posúdenie, či odvysielaný sporný príspevok bolo potrebné subsumovať pod citované ustanovenie Zákona, a teda obmedziť slobodu prejavu navrhovateľky, je vecou vyvažovania dvoch v konflikte stojacich základných práv. Ide o slobodu prejavu a o právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti. Toto posúdenie je podľa právneho poriadku v kompetencii odporkyne a preskúmať ho v rámci konania o opravnom prostriedku je oprávnený najvyšší súd, pričom preskúmava, či také rozhodnutie nevybočilo z medzi a hľadísk ustanovených zákonom. Použitie správnej úvahy musí byť v súlade so zásadami logického uvažovania a rozhodnutie, ktoré je výsledkom tohto procesu (uváženia), musí byť aj náležite zdôvodnené.

Právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti sa vymedzuje ako ochrana pred zaobchádzaním, ktoré poníža dôstojnosť človeka ako ľudskej bytosti, resp. ako ochrana pred uvádzaním do stavu pre človeka nedôstojného.

Pokiaľ odporkyňa vymedzila správny delikt tak, ako to bolo vo výroku napadnutého rozhodnutia, ktorý mal zasahovať do ľudskej dôstojnosti, považoval senát najvyššieho súdu toto vymedzenie za nedostatočné a rozporné s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Odporkyňa považovala za rozporný s § 19 ods. 1 písm. a/ Zákona príspevok ako celok - t. j. celým jeho obsahom ako aj spôsobom spravovania. Z odôvodnenia však takýto záver nevyplýva; nie je zřejmé, v čom mal spočívať zásah do zákonom chráneného záujmu - ľudskej dôstojnosti odvysielaním príspevku ako celku. V odôvodnení rozhodnutia sa odporkyňa žiadnym spôsobom nezaoberala spôsobom spracovania príspevku, keďže tento príspevok ako celok mal zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti riaditeľky útulku.

V odôvodnení sa odporkyňa zamerala na konkrétne výroky, ktoré v príspevku odzneli, avšak bez náležitého hodnotenia aj opačných skutkových hodnotení, ktoré v konečnom dôsledku, podľa názoru senátu najvyššieho súdu, predstavovali rovnováhu medzi tvrdeniami jednotlivých osôb vystupujúcich v príspevku. Odporkyňa formálne poukazovala na tú skutočnosť, že sloboda prejavu nie je absolútna, tvrdený zásah do ľudskej dôstojnosti však relevantným spôsobom nešpecifikovala, neodôvodnila, zamerala sa na prejavy odvysielaného príspevku v inej sfére práv dotknutej osoby - v práve na ochranu dobrého mena a dobrej povesti a ochranu súkromia.

Ochrana ľudskej dôstojnosti je zakotvená v čl. 19 ods. 1 Ústavy SR spolu s ochranou osobnej cti, dobrej povesti a mena.

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva právo osoby na ochranu dobrej povesti (dobrého mena) podľa v čl. 8 (Dohovoru) je súčasťou práva na rešpektovanie súkromného života (Pfeifer v. Rakúsko, sťažnosť č. 12556/03). Ústava SR chráni súkromie v čl. 16 ods. 1 a čl. 19 ods. 2.

Z ústavnej systematiky je zřejmé, že ľudskej dôstojnosti sa priznáva osobitná ochrana. V ústavnom

práve možno uvažovať o rozlíšení ochrany priznanej čl. 19 ods. 1 (Ústavy SR, pozn. súdu) na tri osobitné práva: na ľudskú dôstojnosť, o ďalšom práve na česť a o inom osobitnom práve na ochranu mena (in: Drgonec, J.: Ústava Slovenskej republiky - Komentár. Druhé prepracované a rozšírené vydanie. Heuréka Šamorín. 2007. s. 216. ISBN 80-89122-38-8). Občiansky zákonník rovnako poskytuje ochranu ľudskej dôstojnosti ako samostatnej kategórii, a to v rámci ochrany osobnostných práv (§ 11 a nasl. OZ).

V zmysle uvedeného nie je možné, bez ďalšieho výkladu a ustálenia obsahu jednotlivých právnych pojmov, subsumovať ochranu dobrého mena a súkromia do pojmu ľudská dôstojnosť, resp. prezumovať zásah do týchto práv odvodením od zásahu do ľudskej dôstojnosti. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nebolo zrejmé, ktoré skutočnosti poukazujú na to, že ľudská dôstojnosť riaditeľky útulku bola znížená resp. bolo do nej zasiahnuté odvysielaním príspevku ako celku.

V prípade, že odporkyňa dospela k záveru, že jednotlivé výroky boli spôsobilé zasiahnuť resp. znížiť ľudskú dôstojnosť riaditeľky útulku, tieto bolo potrebné špecifikovať vo výroku napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ príspevok ako celok mal zasiahnuť do ľudskej dôstojnosti dotknutej osoby, pre takýto záver neobsahuje napadnuté rozhodnutie dostatok relevantných a konkrétnych dôvodov.

V súvislosti s ostatnými námietkami vznesenými navrhovateľkou v opravnom prostriedku, najvyšší súd vyhodnotil tieto ako nedôvodné.

Osoba, do ľudskej dôstojnosti ktorej malo byť zasiahnuté, bola na základe súhrnu všetkých v príspevku odvysielaných informácií (vo verbálnej ako aj vizuálnej forme), jednoznačne identifikovateľná pre svoje širšie okolie, a to bez ohľadu na to, či bola dotknutá osoba zároveň identifikovaná menom a priezviskom, prípadne výslovným uvedeným jej funkcie.

Pokiaľ bola namietaná výška a odôvodnenie uloženej sankcie, najvyšší súd nepovažoval za potrebné sa touto námietkou zaoberať, a to vzhľadom na zistené pochybenie majúce za následok zrušenie napadnutého rozhodnutia v celosti.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250l ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že úspešnej navrhovateľke priznal právo na ich náhradu vo výške náhradu spolu vo výške 489,06 € spočívajúcu v náhrade za úkony právnej pomoci vo výške podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Vyhláška“), za rok 2012 vo výške 269,58 € (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej - opravný prostriedok /§ 14 ods. 1 písm. a/, b/ Vyhlášky/, vo výške á 127,16 €, režijný paušál k dvom úkonom /§ 16 ods. 3 Vyhlášky/, vo výške á 7,63 €), za rok 2013 vo výške 137,97 € (účasť na pojednávaní /§ 14 ods. 1 písm. c/ Vyhlášky/ vo výške 130,16 €, režijný paušál vo výške 7,81 €), spolu vo výške 407,55 € zvýšenú o DPH v sadzbe 20 %, t.j. 489,06 €.

Odporkyňa je povinná náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. uhradiť na bankový účet právnej zástupkyne navrhovateľky, č. ú. XXXXXXXXXXX/XXXX vedený vo B., v lehote uvedenej vo výroku tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

## **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.